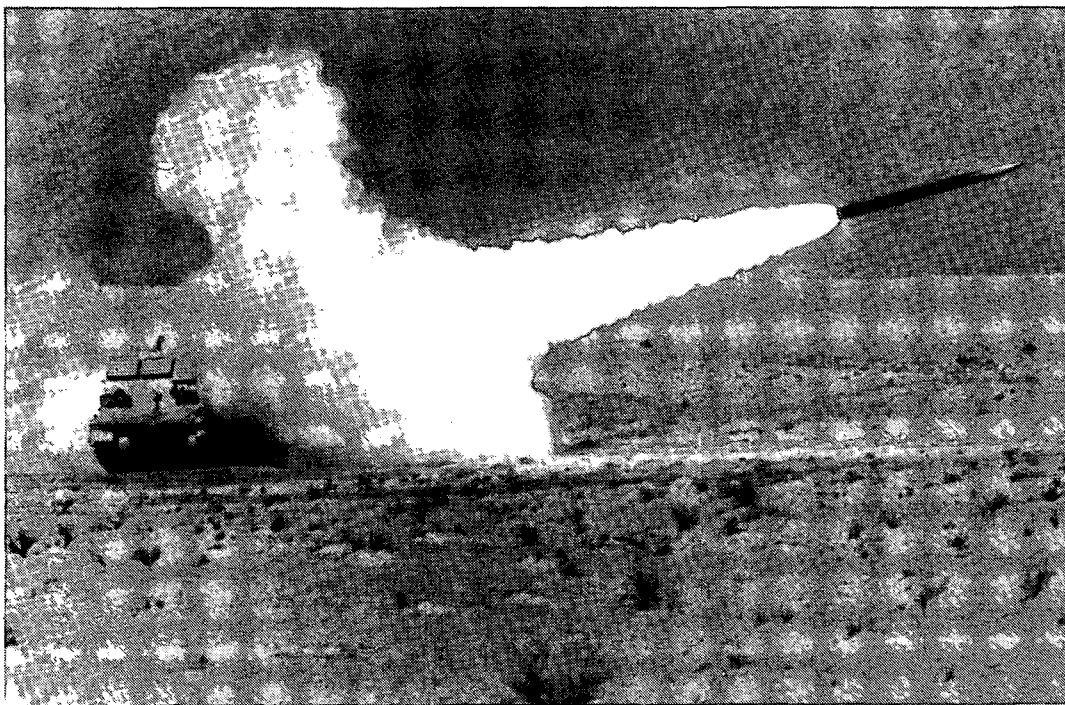

מטרות, סיוע באש ו"נשק חכם"

מכנים זאת, "חימוש מונחה מדויק" (חמ"ם) (Precision Guided Munition— PGM) והכל מתכוונים, כי ניתן להשמיד את אמצעי-הלחימה של האויב לא בשימוש בכמות גדולה של פגזים – כשהסטיסטיקה של סיכויי הפגיעה קובעת את התוצאות – אלא על-ידי ראשי-קרב בעלי יכולת ביות; ובכך אפשר לפגוע במטרות הדרושות בשיגור של מעט תחמושת. במאמר אנסה להבהיר כמה עקרונות יסוד

באחרונה מרבים לדבר על "השמדת מטרות", והעיסוק בעניין הפך כביכול לתורה בפני עצמה. מגמה זו התחזקה נוכח האופן, שבו ניהלו האמריקנים את מלחמת המפרץ. מלחמה זו מהווה בעיני רבים הוכחה, כי חל מפנה ביחס בין האש לתמרון, ולא עוד אלא שהאש שבה מדובר היא מסוג חדש – שעיקרה "אש מדויקת".* האמריקנים קוראים לאמצעי הלחימה האלה, "תחמושת חכמה" (Smart Munition). אחרים

* "עוצמת הטכנולוגיה" במלחמת המפרץ קיבלה ביטוי חריף מדי בין השאר משום שהצד השני, העיראקי, לא העמיד בפני האמריקנים אופוזיציה פעילה של ממש (להוציא ירי טילים קרקע-קרקע סקאד, שהאמריקנים לא מצאו לו פתרון). ראו "מלחמת המפרץ – לקחים ראשונים לישראל", מערכות 322, נובמבר 1991.

מטול רקטות רב-קני MLRS

תא"ל "

צריכה לתמוך במהלך המבצעי, המתאפיין בתמרון כגורם מרכזי, ובדרך כלל אינה עומדת בפני עצמה.

בדבר ראיית מערך האש כחלק מכלל בניין הכוח. כבר בפתיחה אבקש להדגיש, כי "אש מדויקת" היא חלק מכלל האש, שתופעל במלחמה, וצריך לבוחנה בתוך המסגרת הכוללת. צבא, שיש לו הרבה ארטילריה, אמצעי איכון, אמצעי טיווח ופגזים טובים, זקוק פחות ל"תחמושת חכמה" לעומת צבא, שהסיוע הארטילרי שלו דל בכמות ובאיכות. מהבנה זו עולה, כי העיקרון הראשון לבניין הכוח הוא: "אש מדויקת", כמו רוב סיוע האש,

מסוק קרב אפצ'י לונגבאו

כיצד "עושים" מטרות

בטיפול במטרות יש שישה-שבעה שלבים, ואין דרך לוגית לצמצם את מספרם, גם אם בפועל חלקם מצטמצם, או מתבטל, במצבים שונים – ובעיקר, כאשר הכלי היורה אוטונומי. השלבים הם:

א. הגדרת הבעיה המבצעית – כבסיס לכל התהליך. מאחר שאי אפשר לפגוע בכל האויבים בזמן נתון ובכמות מוגבלת של אמצעי-לחימה, חייב המפקד להגדיר את הצורך המבצעי, הנובע מראיית הלחימה שלו ומהבנתו את מצבו ביחס לביצוע המשימה ולהשגת המטרה; קרי, מה הוא רוצה להשיג, או מה הוא רוצה למנוע.

ב. הגדרת היעדים – את "הבעיה המבצעית" (המכונה לעתים "מדיניות המפקד") יש לפרט כך שיהיה ברור מי האויב, שיכול ליצור אותה. הבהרה זו הנה שלב הכרחי במודיעין, כדי לאפשר את השלב האגמי הבא (האמצעים), וכדי למקד את האיסוף.

ג. פירוט האפשרויות לביצוע המשימה ביחס לאויב (להשמיד – את מי, לעצור – היכן, להשהות – כיצד וכי"ב). זה תחום מודיעיני ואגמי משותף, ובו נעזר המודיעין במפעילי האש כדי להבין את יכולתם, ומבהיר את יכולתו האיסופית כדי שיחד יוכלו להציע "פתרונות דמיוניים".*

מבחינת המודיעין תוצאת השלב היא הגדרה מדויקת של המידע הנדרש ושל אמצעי איסוף להשיגו; ומהצד האגמי מתבהר בסופו, באופן גס, מה אמור להתבצע. ד. בחירת האמצעים לביצוע, קרי, אילו אמצעי אש נראה, כי יוכלו לטפל באויב באופן הטוב ביותר (מבחינת טווח, דיוק, לוחות-זמנים, אופן ההשמדה הנדרשת וכו'), כחלק מפתרון שלם של הבעיה נוכח אויב נתון ונוכח משימה ברורה.

אופטימיזציה של אמצעי האש ושל אמצעי האיסוף והשילוב ביניהם הוא הקו המנחה בשלב הזה.

ה. בשלב האיסוף והמחקר יש לאתר את האויב, או את המידע, המאפשר לבצע את המשימה (למשל, מרכיבי גשר – אם הוחלט להורסו). לצורך הזה יופעלו אמצעי איסוף, ייבדק מידע ישן, ואם יש זמן אף ייערך מחקר.

בסוף השלב הזה יועבר מידע מתאים לצרכן: במהירות, בדיוק, וכפי שיקבע המשתמש.

ו. שלב אופציונלי – שלב ההרכשה הסופית של המטרה. במהלכו יוכפף אמצעי איסופי לגורם האש למעקב אחרי המטרה, לבדיקת תפיסותה (כלומר, האם מתקיימת פעילות באתר החשוד; האם המטרה תפוסה?) ולטיווח.

ז. שלב בקרת הנזקים מתחיל בדיווח על ביצוע, ונמשך במעקב אחרי המטרה, כדי לקבוע את חיותה, או את מיתתה. זה שלב מודיעיני, המקביל לשלב האיסופי מחקר ומשתמש באותם כלים – אלא שתחילתו דיווח מבצעי של אמצעי האש במה פגעו.

כאמור, המעגל המתואר חייב תמיד להתקיים. חשיבותו בולטת אפילו בירי של טנק בודד, ומתבררת ונעשית רבה יותר במפקדות הבכירות (אך, כמו בכל נוהל קרב, יש לקצר בדיבורים, ולאפשר לגורמי האש לנצל את עיקר הזמן).

המטרות – כשאלת זמן ומרחב ברמות השונות

נקודת מבט אחרת, שאינה נוגעת לשלבי הטיפול במטרה, ממקמת את הבעיה על "סרגל זמן ומרחב" – קרי, מתי לטפל ב"מטרות" האויב, יחסית לזמן שהן הופכות איום. ברור, כי לגבי אויב, הנמצא בתנועה, "זמן" מתבטא ב"טווח". הטווח לשלעצמו משפיע על הקביעה בדבר אמצעי האש, שיוציא לפועל את הביצוע הנדרש, ועל אופי הפריסה ועל ה"תצורה", שבה ייתפס האויב כשנרצה לפגוע בו. "טווח" ר"אופי הפריסה של האויב הם גורמים רבי-חשיבות מבחינת הדרישות ממערכות האיסוף וממערכות ההרג, ולכן יש להם השפעה רבה על מחיר המערכות. את כל אלה יש לשקלל מול הבעיה המבצעית, שמעמיד האויב בטווחים השונים ובציר הזמן.

אלא שבחינת הנושא בהיבט המבצעי מעמידה כמה קשיים – בעיקר, משום ש"הבעיה המבצעית" מתאפיינת בצורה שונה ואף מתייחסת לאויבים שונים, ברמות השונות. מפקד ארמיה יראה כצורך החשוב ביותר למנוע את הגעתה לחזית של דיוויזיית טנקים, השייכת לעתודת האויב, ונמצאת במרחק רב מהחזית. לעומתו, מח"ט, הנלחם בקו החזית, בטוח, כי אין דבר פחות רלוונטי ללחימה מאותה דיוויזיה – כאשר, להבנתו, הכל, כולל הצלחת הארמיה, תלוי בחיסול כוח נ"ט, המונע ממנו עתה לחצות את המכשול. אם שניהם עובדים נכונה, מונחות לפניהם הבעיות באותה עת ממש. מי צודק? מצד אחד ברור, כי הגעת הדיוויזיה מחר תטה את הכף – בלא שום קשר להצלחת הכוחות, הנלחמים עתה – מחר יוכרע הקרב כאשר היא תתקוף. מצד שני, אם החטיבה לא תתגבר על הכוח נ"ט מולה – אי אפשר יהיה להביא את הכוחות הממתינים אחריה לידי ביטוי, וההתקפה תגוע עוד בטרם תגיע הדיוויזיה העורפית לשדה הקרב. ובכן, מה חשוב יותר?

התשובה לכך עוד יותר קשה משנדמה במבט ראשון, כיוון שכלל שעובר הזמן, והדיוויזיה מתקרבת לחזית, קשה יותר לפגוע בה – משום שהיא נכנסת למעטה הכבד נ"מ של אזור הלחימה, משום שהיא מתפזרת, ולא נעה בשורה ארוכה של כביש בודד, משום שהיא מכוסה על-ידי העשן ועל-ידי האבק, הגוברים ככל שמתקרבים לשדה הקרב, ובגלל עוד ועוד סיבות – שבגינן נוח יותר לטפל במטרות רחבות-היקף וגדולות-כמות בעורף בעורף המערך. ומכאן, שגם לגבי הדיוויזיה הרחוקה דוחק הזמן. התופעה המתוארת, שהיא חלק אינטגרלי מהמלחמה, מקשה לא רק על קביעת החשיבות היחסית של המטרות, אלא גם על ההחלטה בדבר העדיפויות לטיפול בהן.

* לדוגמה, אם הבעיה המבצעית תוצג על-ידי המפקד כמניעת הטלת התקפת-נגד, הרי היעדים חייבים להימסר ברזולוציה של דיוויזיות, או של חטיבות, שאמורות לבצע את התקפת-הנגד וכן את מקומן, את קצב הגעתן וכו'.

צוותי קרקע מחמשים מסוק אמריקני

השייכים לעוצבה, ומהווים חלק ממנה (יחידה אורגנית). הניסיון הצבאי מצביע, כי יש יתרונות ויש חסרונות לשתי הדרכים, הריכוזית והביזורית, ונכון לשלב ביניהן – בתנאי שלכל רמה יש מינימום הכרחי משל עצמה, ולא בכל מקרה תיאלץ לבקש סיוע מלמעלה. כך מקובל, כי בגדוד ובחטיבה אין כל הנדשה לביצוע המשימות, המוטלות עליהם, אך הדיוויזיה היא עוצבה בעלת "משק סגור" – בריכוז של אמצעים ושל אמצעי החטיבות הכפיפות ובהקצאתם מחדש, היא מסוגלת לתפקד עצמאית להשלמת משימה קרבית. הקורפוס של מלחמת העולם השנייה היה כמעט רק מפקדה, בעוד שהארמיה (המערבית) היתה, שוב, מערכת סגורה, הפועלת עם אמצעים ללא צורך בסיוע חיצוני, להוציא הזרמת לוגיסטיקה וכוח-אדם שנפגע (עתה שונתה ההתייחסות, והקורפוס הוא הדרג, הנתפס כמערכת שלמה לביצוע משימה). כך, או כך, סיוע האש חייב לענות על שתי הגישות: חלקו חייב להיות אורגני לכוח, או לעוצבה המבצעית – לצרכיה בלבד, וחלקו חייב להיות מרוכז – כדי שאפשר יהיה לסייע בו לדרגים זוטרים, ב"סיוע ישיר", לפי הצורך.

המסקנה לבניין הכוח

מכל הנאמר עולה, כי העיקרון המרכזי, שצריך להנחות את בניין הכוח הוא: **עצמאות מספקת לפתרון הבעיות של כל יחידה, בהתאם למשימותיה.**

עם זאת, לעתים יש טעם לרכז ברמות גבוהות: א. אמצעים, שהשימוש בהם יקר – לכן, למשל, לא

אמרו מעתה: באותה עת **בעיות מבצעיות שונות** נתפסות כחשובות עלידי מפקדים ברמות השונות; כלומר, **באותו זמן** תתעורר דרישה לחסל כמה אויבים, כל אחד מסיבות מוצדקות מנקודת-המבט של הדורש, אך מוצדקות פחות מנקודת-המבט של פקודיו, או של הבכירים ממנו. תיאורטית, ניתן לטפל בבעיה כזו בשתי צורות:

א. במרוכז: הצרכנים פונים לגוף מסוים, בדרך כלל ברמות בכירות יותר (למשל, דוגמה מתחום אחר, האמריקנים נוטים לרכז מערכות איסוף ברמת הקורפוס וברמה הלאומית, כשני דרגים עיקריים להפעלת אמצעי איסוף), וזה מבצע עבורם את העבודה באמצעיו, כשהעדיפות נקבעת מלמעלה, היכן שמצויה (או אמורה להימצא) התמונה הכללית של הצרכים ושל הבעיות.

ב. במבוזר: לכל רמה יש האמצעים, הדרושים לה לביצוע המשימות, המוטלות עליה. כך יש לדאוג, כי החטיבה "תסתדר" עם גדוד חת"ם, המסייע לה; הגדוד – עם המקלעים ועם מרגמות 81 מ"מ, ששייכות לו; והארמיה – תפעיל מטוסי פנטום, שהוקצו לה.

לאורך ההיסטוריה למדו המפקדים, כי במציאות של שדה הקרב אפשר לסמוך רק על המצוי תחת ידם, ולהתייחס לניתן להם מחוץ ליחידתם כאל "אפשרות", שאסור לבנות עליה יותר מדי ("בנוס" – בלשון העם). שום "ארגון חכם" לא עמד נוכח הניסיון ההיסטורי הזה, ובדין. עם זאת, ולפי המקובל, הפעלה ביזורית יכולה להתבסס על מערך אמצעים, המוקצה ת"פ למפקדה הרלוונטית מתוך מאגר מרכזי לפי תכנית הקרב, ועל האמצעים,

חלק ניכר מהמשימות כשהוא פועל ללא שום סיוע מהים. ובאותה מידה יש לחטיבת חי"ר אמריקנית שפע של נשק למרות שמטוסים, שנבנו במיוחד כדי לפגוע בשדיון האויב, יכולים להגיע מעבר לאופק.

יש צבאות, הרואים את העיקרון הזה כבעל חשיבות גדולה ביותר, ואצלם אפילו ארטילריה וכוחות נ"מ הם חלק אורגני מחטיבת חי"ר, או מחטיבת שריון – כך מובטח, כי הסיוע ההכרחי יהיה תמיד תחת ידי המח"ט. אין ספק, המהפך, שהציגו הסובייטים עם הופעת הרק"ם BMP – כאשר נתנו לכל כתת חי"ר משגר נ"ט צמוד על נגמ"ש הלחימה, שהובילה, בעוד צבא ארצות הברית, שייצר את נגמ"ש הלחימה שלו באותה תקופה, חסר אותה יכולת – מהווה נקודת ציון חשובה בתזונה של הצבאות המודרניים בכל הקשור להשקעה באמצעי לחימה, העונה על הצרכים של כל מפקד ברמתו ומול בעיותיו. באותה צורה יש לראות שילוב המסוקים נ"ט ברמת הדיוויזיה והחטיבה האמריקנית – כנשק נ"ט של המח"ט ושל מפקד הדיוויזיה. והכל בשם אותו עיקרון: **איתלות של רמות זוטרות ברמות בכירות לפתרון הבעיות המבצעיות במסגרת משימותיהן הקרבות.**

"מטרות", לשם מה?

אם נחזור ל"תהליך", ונבדוק את תכליתו ואת מקורו, נראה, כי, בדרך כלל, יצירת מטרות ופגיעה בהן, כמו גם הרס כוחו של האויב, אינם עומדים בפני עצמם, ואינם התכלית. התכלית היא לבצע בהצלחה משימה, ומערך האש צריך להיבנות כך שישירת זאת. ומכאן, יש לבחון מהיבט המשימה, ולא מהיבטים אחרים. לכן, השאלות החשובות, שיש לשאול כשבוחנים את מערך האש ואת השמדת המטרות, אינן כמויות (כמה כלים נפגעו), אינן כלכליות (כמה זה עלה) ואינן טכנולוגיות (איך זה התבצע), אלא **מה המשימה, והאם מערך האש תמך בהשגתה?** יש טעם לבחון יחסי "עלות/יעילות" כשמשווים בין מערכות כדי לבחור במערכת הנכונה, אך את כלל המערך ואת הגיונו יש לבחון בראייה המבצעית ומול בעיות בשדה הקרב.

בחירת מאמץ המטרות

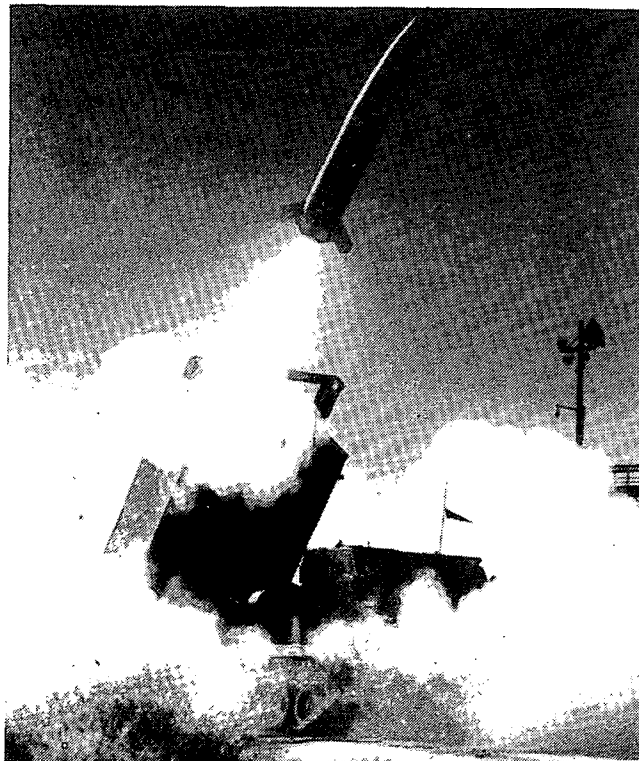
באחרונה התחדדו כמה גישות, הקשורות לציפיות מהשמדת מטרות **במלחמה:**

א. ניסיון להאדיר את משמעות ההשמדה בפני עצמה, ללא קשר לתמרון. הגישה החומרית-סטטיסטית, המניחה, כי ההתמודדות בשדה הקרב היא בסופו של דבר מפגש בין "ברזלים". אם צד אחד הצליח לפגוע בכמויות גדולות של אמצעי-לחימה ושל חיילים בצד השני, מבלי שיהיו לו אבדות רבות – ינצח. גישה זו נוטה "להרחיק" את אמצעי הסיוע ואת אמצעי האש מהרמות הזוטרות לרמות הבינוניות (דיוויזיה/קורפוס) – משום ההבנה, כי

יהיה משגר רקטות רב-קני (MLRS) לכל חטיבה. אמצעים, שמפקדות זוטרות יתקשו להשתלט על מורכבותם באחזקה ובמודיעין, במקביל לביצוע תפקידן העיקרי בלחימה. דוגמה לכך היא הפעלת מטוסים בשדה קרב מוגן בטיילים קרקע-אוויר, החייבת להתבצע ת"פ רמות בכירות יותר, משום שנדרשת לשם כך יכולת כבדה במודיעין ובלוחמה אלקטרונית, שקיימת רק ברמות בכירות. אמצעים מעטים, שריכוזם יאפשר לבטא נכונה יותר את יתרונם. כך היה מקובל בשנים הראשונות להפעלת מסוקי הקרב. אמצעים, שטווח פעולתם גדול; ולכן כדאי להחזיקם "גבוה" ובכך לאפשר את הפעלתם לטובת כמה וכמה מפקדות כפיפות. הנפוץ ביותר בהקשר הזה הוא ריכוז של תותחים ארוכי-טווח במיוחד ברמת הדיוויזיה, או ברמת הקורפוס, והפעלתם, בסיוע ישיר (קרי מוקצה מראש), או בסיוע כללי (קרי, לפי דרישה), לטובת כל החטיבות במרחב.

למרות האפשרות הקיימת לרכז אמצעים, חשוב להדגיש, כי יש לרכוש תחילה את האמצעים הנדרשים לכל יחידה עבור משימותיה, ורק לאחר מכן יש טעם להשקיע באותם אמצעים, המהווים סיוע נוסף. זאת, משום שגדוד חי"ר, שאין לו מקלעים כבדים וטיילים נ"ט, לא יוכל לבצע את משימתו, ולא משנה כמה תותחי צי ענקיים יעמדו לרשותו. לכן, לגדוד נחתים יש מספיק נשק מסייע **גדודי** לבצע

טייל סקטי ATACMS נורה ממשגר MLRS

וכשהאמריקנים, בהנהגת רוברט מקנמרה, שר ההגנה, ניסו לפעול כך בוויטנאם, הם נכשלו כישלון חרוץ, כי את נחישותו של הצד השני קשה היה לכמת.

טיל נ"ט נמרוד מתוצרת התעשייה האווירית לישראל

סיכום

נדמה, כי מהניתוח התיאורטי בתחילת המאמר ומהסברת עקרון בניין הכוח בחלקו האחרון עולות כמה מסקנות, שעיקרן הסכמה עם הגישה הקלאסית, כפי שעולה גם מלקחי העבר:

משם נוח יותר לנצלם לפגיעה בכמות גדולה של מטרות (משום שלא נמצאים תחת אש, משום שאפשר לאתר את האויב בריכוזים גדולים בעומק וכו').

ב. תפיסה זו של המלחמה "מתחברת" היטב עם הגישה הפסיכולוגית, המניחה, כי המלחמה תוכרע במוחו של המפקד הבכיר, יותר מאשר על גופו של הלוחם. לכן, מקבל ההחלטות צריך לחשוב, כי המצב חמור עד כדי כך, שיתמוטט, או יטעה בהחלטותיו, וכל המערכת שתחתיו תקרוס בעקבותיו. המאמינים בגישה זו רואים שתי דרכים להשגת היעד: 1. פגיעה כמותית, ורצוי בעומק, בהנחה, כי גם אם אין השמדת כוח גדול הרחק משדה המערכת מפריעה לכוח בקו המגע – הרי המחליט, הקברניט, היושב בעומק, ורואה את כוחותיו מושמדים בטרם החלו בלחימה, לא יוכל לעמוד בכך. מטבע הדברים, גם בעלי תפיסה זו מעדיפים לראות את הפעלת אמצעי האש על-ידי הרמות הגבוהות, ולבחון את התוצאה במונחים של "הרס בעורף"; 2. פגיעה ב"מערכים איכותיים", שעליהם נשענת הנהגת האויב בהליכתה למלחמה. בעלי דעה זו מעריכים, כי פגיעה במערכות הללו תקטין מאוד את רצון הלחימה של הצד השני, מעבר למשקלן האמיתי בכלל היכולת של האויב.

חיבור שתי הגישות הללו מביא להקמת מערכות, שאינן תומכות במאמץ התמרון, ואינן קשורות ישירות אליו, אלא מנסות לפגוע כמה שיותר באויב בעומק – מעבר למרחב הלחימה.

ג. הגישה הקלאסית טוענת, כי אמנם כמות הנפגעים והאבדות משפיעה, ולפסיכולוגיה של המחליטים יש חשיבות – אבל, בסופו של דבר, מכריעים התמרון וההתנגשות בין העוצמות בשדה הקרב. כך יכול כוח, שהיו לו הרבה נפגעים, לנצח כוח, שכמעט לא נפגע, אם יתומרן האחרון לעמדת נחיתות ברורה, שסופה השמדה, או אפילו "סתם" כישלון נחרץ. מייצגי הגישה הקלאסית חושבים, כי, אמנם, יש לעבוד על מוחו של הצד השני – ורצוי שיהיה זה מוח ברמות הבכירות – אך אין זה ברור כלל, לדעתם, כי פגיעה בעוצבות בעומק תבטיח את התמוטטות המערכת, ותשפיע על מקבלי ההחלטות. לטענתם, התוצאה בשדה הקרב חשובה יותר מההרג בעורף, קשה ככל שיהיה.* בכל מקרה, הם אומרים, אין לתלות באפשרות – שאי אפשר להוכיחה – יותר מדי תקוות. לכן, יש לבנות מערך מאוזן לסיוע באש, כמוסבר למעלה, ולא להסתפק בהשמדת כמויות אמצעי-לחימה גדולות ולו גם בעומק. משום כך בסדר הקדימויות יש להעדיף את המערכות ואת אמצעי-הלחימה, הנדרשים ישירות לכוח המתמרון, כיוון שהתמרון, ולא הכמות המושמדת, הוא העיקר. לפי הניסיון ההיסטורי, עוד לא היתה מלחמה, שבה ניצחו "סטטיסטיקה" ו"חקר הביצועים" –

* לטענה זו הוכחות היסטוריות ברמה האסטרטגית: במלחמת העולם השנייה, הצליחו בעלות-הברית לפגוע כמעט בכל מטרה גרמנית, שהוחלט עליה, בחזית ובעורף – עתודות שריון, גשרים, לוגיסטיקה, ערים, מרכזי תעשייה וכו' – ובכל זאת הצבא הגרמני לא קרס כל עוד לא נפגעה יכולתו להילחם, וכל ניצחון בשדה הקרב הצריך מאבק עם הדרג הלוחם בחזית. וברמה המערכתית: במלחמת יום הכיפורים אפילו חטיבות הדרג השני של צה"ל לא נפגעו; שלא לדבר על כך שמעבר להן שום מטוס אויב לא הגיע, אך המערכת כמעט התמוטטה כשקרס הקו הראשון.

ז. בכל רמה יש לבצע את כל שלבי התהליך. בין אם מדובר בטנק הבודד – העושה את כולם לעצמו – ובין אם מדובר במפקדת ארמיה – שבה דורש התהליך קבוצות עבודה, איסוף מסובך, מחקר מעמיק וזמן. בגלל הבדל הדרישות, מה, שיכול טנק לבצע לבד, מצריך מנגנון של ממש ברמות הבכירות.

היכן האש ה"חכמה" וה"מדויקת"?

השארתי את דעתי על השאלה לסוף משום שכל כולה כפופה לעקרונות המנחים, שבהם דן המאמר. היא חייבת לשרת תכלית מבצעית, ולא את הסטטיסטיקה. היא חלק ממערך הסיוע – לכן, חלקה כפוף אורגנית לעוצבות, וחלקה מרוכז ברמות הבכירות, ומוקצה לפי עדיפויות ולפי קדימויות מלמעלה. בזכותה אפשר לפגוע באויב בעומק, אך יש לשקול האם שם תהיה תרומתה העיקרית. על היכולת, הטמונה בה, חייבים לשלם בהרבה משאבים; ויש לוודא, כי השקעה כזו לא תפר את האיוון בכל הקשור להרכב הכוח ולסיוע ה"רגיל" בכל ברמות. הפרת האיזון יכולה להביא לכך, שאמנם יהיה "נשק חכם" בשדה הקרב, אך העוצבות המתמרנות לא יוכלו לבצע את משימתן כיוון שלא יהיה להן המינימום, הנדרש לכך. (נראה, כי משום החשש הזה ניסה הקונגרס האמריקני לחייב את צבא ארצות-הברית להתמקד באמצעי, ולא לפתח אמצעי-לחימה "חכמים" מכמה סוגים)

הטיפול במטרות כבעיה אינו חדש, ויש לראותו כחלק ממאמץ הלחימה הכולל. השינויים, שחלו בעקבות הכנסת אמצעים יותר מדויקים, משפיעים, בעיקר, על הפירוט, הנדרש מהמודיעין במתן מידע על האויב, שרוצים להשמיד, על האמצעים, שיש להקדיש לבקרת הנזקים, על מנת למנוע בזבוז של אמצעי-לחימה יקרים כאלה ועל הצורך לשנע מידע מדויק לרמות השונות – שכל אחת מהן מפעילה מערכת נשק מדויק, המשרתת את הצרכים. על עקרונות "בניין הכוח" ועל הפעלת הסיוע לכוחות המתמרנים – האמצעים החדשים אינם משפיעים, ואינם צריכים להשפיע.

- א. מטרות אינן שאלה סטטיסטית – גם אם נכון לבחון מדי פעם כמה הושמד אצל האויב, ומה המחיר, ששולם עבור כך.
- ב. יש טעם לפגוע במטרות, אם הדבר משרת צורך מבצעי. הגדרת הצורך המבצעי היא חלק בלתי-נפרד מעבודת המפקד והאג"ם בקרב בכל הרמות, והיא הבסיס לכלל עבודת המטה ולביצוע המשימה.
- ג. בכל רמה מצטיירת בעיה מבצעית אחרת כדורשת פתרון בקדימויות ראשונה. אין זו חולשה של המערכת, אלא אחד מיתרונותיה ואחד מעקרונותיה. לכן, כל גורם צריך לבצע את התהליך, ואסור בשום פנים ואופן להסתמך על כך שאחר יגדיר עבורו את בעייתו המבצעית.
- ד. משום מורכבות שדה הקרב ומשום שכל אחד רואה את בעיותיו מנקודת ראותו הצרה – אין להסתמך, בכל הקשור לסיוע ההכרחי לביצוע המשימה, על מפקדות בכירות יותר. בשלב בניין הכוח יש להבטיח את היכולת העצמאית של כל רמה, כולל בכל הקשור לסיוע באש. הסתמכות על "סיוע מלמעלה" צריכה להיות בבחינת היוצא מן הכלל, ולא הדרך הרגילה לפתרון בעיות בלחימה.
- ה. אם נוצר צורך להחזיק אמצעי סיוע ברמות בכירות יותר (בעיקר, מסיבות של עלות/יעילות), חייבים להבטיח, כי מנגנוני הדרישה והביצוע יהיו פתוחים לדרישות מלמטה, ולא יעסקו רק בצורך של המפקדה, שאליה הוכפפו – שהרי ההכפפה לא נעשתה בדרך כלל בנסיבות, הנוגעות לצורכי הקרב.
- ו. למודיעין אחריות כבדה. הוא יסייע למפקד בהערכת המצב, כדי להתחיל ל"גלגל" את התהליך, שמקורו מבצעי ובאחריות אג"ם, אך תרומתו העיקרית באיתור המטרה, בהעברתה בלשון המובנת והנוחה לאמצעי האש הרלוונטי, בזמן הנדרש ובדיוק הנדרש. בסוף התהליך מחובתו לבקר את נזקי האויב, ולדאוג לנתונים, שיאפשרו את המשך התהליך. עם כל חשיבותו, אין המודיעין אלא גורם, המבצע את החלטות המפקד ואת החלטות האג"ם.

